

Hensyn til. Men Handelsprisen, den, som man tilfældigt handler om, enten naar man køber et Stykke Jord for at lægge det til et bestaaende Brug, fordi dette Jordstykke har en speciel Værdi for den enkelte Køber, eller man staar og beder en Mand om at sælge sig en Jordlod, fordi man trænger saa inderligt til at faa en saadan at dyrke og har Lyst til at bo paa en bestemt Egn eller i en bestemt By — denne Pris afviger betydeligt fra den virkelige, den reelle Handelspris. Hvis vi altsaa gaar ud fra, at Jordværdien er 6 000 Kr. og Forretningsbeløbet 12 000 Kr. til 4½ pCt., giver dette en aarlig Udgift i Jordrente og Byggelaansrente paa 540 Kr., og saa har man yderligere en Sum at bygge for, der ligger omkring ved 6 000 Kr.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich spurgte, om de af mig i Fjor fremførte Paastande var blevet bekræftet. Ja, det ønsker jeg ogsaa at faa oplyst, thi her bør vi støtte os til Kendsgerninger og ikke til Formodninger; det er alt for vigtige Ting, vi her lovgiver om, til at vi skulde støtte os til Formodninger, naar vi kan faa Kendsgerninger. Forholdet vil efter min Opfattelse blive det, at af dem, der paa en 1 Td. Hartkorns-Lod af samme Størrelse og Bonitet har startet i Fjor Sommer efter de forskellige Principper, vil de, der har bygget efter Loven af 22. Juni 1917, have faaet enten for smaa eller for daarlige Lodder eller ogsaa faaet for smaa og ufuldstændige Bygninger. Hvis vi tager dem, der i Sommer bygger enten efter Loven af 22. Juni 1917 eller efter Loven af 4. Oktober 1919, stiller Forholdet sig noget anderledes. Jordprisen er den samme, thi der er, som jeg før nævnte, købt Jord til Udstykning begge Aar nogenlunde paa samme Tid, og jeg fastholder nu min Paastand om, at Jordprisen gennemsnitlig er 10 000 Kr. pr. Td. Hartkorn, Byggelaanet er 18 000 Kr., til Bygningernes Opførelse findes et Beløb paa 8 000 Kr., og Forrentningssummen er sat til 15 000 Kr., hvilket med en Rente af 4½ pCt. giver en Rentebyrde af 675 Kr. De, der i Sommer bygger efter Loven af 4. Oktober, faar den samme Udgift til Jordrente og Byggelaansrente, den er vedvarende 540 Kr.; de har til Bygningernes Opførelse en Sum af 12 000 Kr., naar de selv fortjener den Tiendedel, som de skal være i Besiddelse af — de 12 000 Kr. er jo $\frac{9}{10}$ af Maksimumbyggelaanet, 13 333 Kr. De har altsaa i Aar 4 000 Kr. mere at starte med paa den samme Jordlod, og de faar betydelig mindre aarlige Udgifter; der er en betydelig Forskel paa 540 og 675 Kr.

Her har jeg helt set bort fra Afdrag i begge Tilfælde; de kan spille nogen Rolle, men ikke nogen synderlig.

Det er klart, at efter de Oplysninger, som jeg har været i Stand til at indsamle, nærer baade jeg og mit Parti store Betæneligheder ved at fortsætte med den Lovgivning, som er udtrykt i det foreliggende Lovforslag, fordi vi tror, det kan føre til meget betydelige Tab for Staten og meget betydelige Skuffelser for dem, der kommer ind under Loven. Alle, der har Interesse i at forstaa disse Forhold, vil sikkert indrømme mig, at det er vanskeligere at faa Landboudommen til at starte nye Landbrug under vanskelige Tider for Landbruget, end det er, naar vi er oppe paa Toppen. Man mærker allerede Betænelighederne, og hvor kommer de fra? De kommer fra de Ansøgere, vi egentlig burde hjælpe, dem, der ved Flid og Dygtighed har sammenparet sig en lille Kapital med den ene Hundredekroneseddel efter den anden, Folk, som ved, hvad disse Penge er værd. Og de sætter ikke en saadan Sum paa Spil, medmindre de har nogenlunde Sikkerhed for, at det, de gaar ind til, kan holde. De har jo alt det at risikere, som de selv har sammenparet sig. Og en hel Del af de Ansøgere, som vi gerne skulde have fat i og have hjulpet frem til selvstændige Landbrug, er netop dem, som baade økonomisk og personlig har de bedste Kvalifikationer. Det er ikke altid dem, der er haardest trængt af de sociale Vanskeligheder i Øjeblikket, det er ikke altid dem, der gaar arbejdsløse og ikke kan faa Beskæftigelse som Lønarbejdere her og dér. Det er meget ofte Folk, der har en saadan Stilling og et saadant Omdømme, at de ikke behøver at frygte saa meget for at fortsætte et Aar eller to eller tre som Lønarbejdere for at vente paa bedre Tider, men det er netop dem, vi skal have fat i, for samfundsmæssigt set er det i Virkeligheden ligegyldigt, hvilken Familie man hjælper frem til selvstændig Stilling, thi hvor vedkommende gaar bort fra Lønarbejderens Plads, bliver der Plads til en anden i hans Sted. Det er efter min Mening derfor af største Betydning, at man netop i Tider som dem, vi gaar i Møde, hvor Ansøgningernes Antal maaske ikke bliver saa overvældende fra dem, som jeg gerne vilde have skulde være Ansøgere, prøver at tilrettelægge Forholdene paa en saadan Maade og lovgive paa en saadan Maade, at det ikke virker afskrækkende paa dem, man burde animere til at tage fat. Jeg har ikke for mit Vedkommende nogen som helst Tvivl om, at hvad enten man opretter Hus-